

ת"פ 26612/10/19 - מדינת ישראל נגד חסין בדיר

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 26612-10-19 מדינת ישראל נ' בדיר
בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: חסין בדיר

הכרעת דין

כתב האישום וגדר המחלוקת

1. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירות של כניסה למקום מגורים לשם ביצוע עבירה בניגוד לסעיף 406 (א) בחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "החוק"), וגניבה בניגוד לסעיף 384 בחוק.

מעובדות כתב האישום אשר תוקן בהסכמה ביום 16.6.2020, עולה כי ביום 23.09.2019 בין השעות 00:30 עד 03:17, ברחוב יוסף ספיר 34, נכנס הנאשם לדירה מספר 1 בקומה הראשונה בבניין בה מתגוררת אולגה אמינוב עם הוריה ודודה, במטרה לבצע גניבה או פשע.

נטען כי הנאשם גרר פח אשפה ירוק, הניחו מתחת לחלון מסתור הכביסה בדירה, הניח על גבי הפח 3 בלוקים המשמשים לבניה ונעמד עליהם. הנאשם טיפס אל החלון, נכנס אל דירת המתלוננים וגנב את רכושם, ובכללו - כסף מזומן בסכום שאינו ידוע, ארנקים, כרטיסי חיוב וטלפון נייד מסוג סמסונג גלקסי 7.

ביום 26.1.2021 כפר הנאשם כפירה כללית במיוחס לו, טען כי לא נכח במקום, לא התפרץ ולא גנב דבר.

אשר לאופן הכניסה לדירה והגניבה, הרי שלמעשה ההגנה אינה חולקת על ביצוע הכניסה לדירה והגניבה, ואך טוענת בהקשר זה כי לא הוכח שהנאשם הוא שביצע את המעשה.

לפיכך, בבחינת מעבר לצורך, אציין כי השוטרים שהגיעו למקום פגשו במודיעה, **אולגה אמינוב** בתם של בעלי הבית, אשר מסרה בשם הוריה שאינם דוברי עברית, פרטים אודות הגניבה ואופן הביצוע המשוער (ר' ת/17).

אולגה מסרה למשטרה (הודעתה ת/1 מיום האירוע) כי אביה הבחין בגניבה בשעה 05:30, כי נגנבו פלאפון

סמסונג גלקסי 7, לצד צמיד, טבעות עם יהלומים ועגילים, וכי הפורץ נכנס דרך מרפסת השירות.

בעדותה בפניי הבהירה כי מסרה את הודעתה במשטרה כשהוריה, המתקשים בשפה העברית נמצאים לידה, והוסיפה כי נודע למשפחה לאחר מכן שבלייל האירוע נמשכו 2000 ₪ בכפר קאסם (בהלימה למתואר בת/18).

יוטעם כי חלק מדברי העדה מהווים עדות שמועה, שכן שמעה אותם מאביה, ואולם ההגנה הודתה בקיום הכניסה לדירה ובגניבה, ומכאן שלמעשה אין חולק על העובדות אותן מסרה העדה (ר' בהקשר לביצוע הגניבה גם את ת/15, תשאול בעל הדירה עצמו).

דין והכרעה

2. יאמר בראשית הדברים, כי המסד הראייתי עליו משתיתה המאשימה את ראיותיה הוא מסד נסיבתי.

בהתאם להלכה הפסוקה, על מנת לבחון את הראיות בתיק שכזה, יש לבצע בחינה תלת-שלבית. ראשית, על המאשימה להוכיח כל ראייה בנפרד, ועל בית המשפט לבחון אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. בשלב זה נבחנות עוצמתן, מהימנותן ודיותן של הראיות. בהמשך יש לבחון אם מארג הראיות מוביל למסקנה מפלילה, בהסתמך על ניסיון החיים והשכל הישר. נפסק כי -

"המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של מספר ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת מהן כשלעצמה אינה מספיקה לצורך הפללה, אולם משקלן המצטבר בהשתלבותן יחדיו הוא משקל ראייתי מפליל" (ע"פ 2697/14, ניסים חדאד נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 6.9.16 (פורסם בנבו) (להלן: "ענין חדאד").

ככל שכך הדבר, הרי שבשלב השלישי נבחן הסבר חלופי למסקנה המרשיעה, ככלל אל מול גרסת הנאשם, אשר עליו לשכנע באמיתות גרסתו ולהטיל ספק במסקנה המפלילה (ראה ע"פ 9372/03 פון-וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט (1) 745, וע"פ 2132/04, קייס ואח' נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 28.5.07 (פורסם בנבו), להלן - "עניין קייס"). רק אם המסקנה המרשיעה גוברת על תזה אפשרית אחרת, ניתן לקבוע כי הוכחה אשמת הנאשם מעבר לספק סביר. בהקשר לכך נפסק בעניין חדאד כי -

"אין די בהסבר תמים לכל ראייה נסיבתית בפני עצמה, שכן בחינת המסקנה המרשיעה נעשית כמכלול, ועל כן נדרש הנאשם להציע גרסה חלופית שלמה המתייחסת למכלול הראיות נגדו".

משכך, יש לבחון תחילה אילו ראיות הוכחו בפניי:

3. בחינת הראיות מלמדת כי המאשימה הוכיחה ראשית לכל קיומה של חזקה תכופה, קרי - הימצאות הטלפון הגנוב ברשות הנאשם שעות ספורות לאחר ביצוע הגניבה.

בסוגיה זו יוטעם כי הטלפון הגנוב נתפס ברשות הנאשם בעת מעצרו, ביום 7.10.2019, לצד סים שמספרו 052-3815567 (להלן: "טלפון" או "סים" 567), ולצד טלפון נוסף (ר' דו"ח תובנות מחקרי תקשורת (ת/14), וכן ת/4, דו"ח אותו ערך השוטרי גולן דהן). דו"ח זה מלמד כי סים 567 הוכנס לטלפון הגנוב ביום ההתפרצות בשעה 07:21, קרי שעות ספורות לאחר הגניבה (ר' גם ת/13).

בהתאם לפסיקה -

"על פי ההיגיון וניסיון החיים, ניתן להסיק מהימצאותו של חפץ שנגנב זמן לא רב לאחר הגניבה בחזקתו של פלוני, על הקשר שבין פלוני לבין מעשה הגניבה. הנחה זו בדבר הקשר בין מחזיק הסחורה הגנובה לבין מעשה הגניבה, הינה בגדר הנחה בלבד. הנאשם רשאי להביא ראיות שיהיה בהן סתירה של ההנחה העולה מהימצאות הסחורה הגנובה בידיו, או בכדי להטיל ספק במשתמע מהימצאותה בידיו. בסופו של עניין, על בית המשפט לשקול את הנסיבות כולן, אפילו הסברו של הנאשם לא נמצא מהימן, ולקבוע אם יש בה חזקה כאמור, ובהתחשב בכלל נסיבות המקרה לבסס מסקנה במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי להרשעתו של הנאשם" (ע"פ 480/88, פרץ נגד מדינת ישראל, פ"ד מ"ג (4) 397).

נבחן לפיכך את גרסת הנאשם בעניין זה. הנאשם אישר בעדותו בפני כי טלפון 567 נמצא ברשותו, אולם לא נתן כל הסבר להכנסת סים זה לטלפון הגנוב שעות ספורות לאחר ביצוע הכניסה לדירה והגניבה, ואף הכחיש את הדבר.

משנשאל במשטרה (ת/9) ממתי הוא אוזח בטלפון הגנוב, טען כי 2 הטלפונים שנתפסו עליו מצויים בשימוש בלבד וכי רכש אותם כ-3 - 4 חודשים קודם לכן. זאת, הגם שמוסכם כי הטלפון הגנוב נגנב כשבועיים בלבד טרם מעצרו.

החוקר נתן לנאשם הזדמנות לתקן את תשובתו, והטיח בו כי הטלפון נגנב מדירה בפ"ת מספר שבועות קודם לכן, ולכן לא ייתכן כי רכש אותו במועד הנתען, ואולם הנאשם דבק בתשובתו השקרית.

בבית המשפט העיד בהקשר זה כי כאשר השיב כאמור לשוטר, לא ידע שהטלפון גנוב, ולראשונה, באופן כבוש, טען כירכש את שני הטלפונים שנתפסו ברשותו כשבוע טרם מעצרו, וכי רכש אותם בארץ, ולא בקלקיליה כגרסתו במשטרה.

הנאשם טען בפני כי פחד "עד מוות" מהאדם ממנו רכש את הטלפון, ובחקירה נגדית טען כי הוא יכול כעת למסור את האמת שכן הוא במאסר ותחת הגנת שב"ס, וכי לו היה אומר את האמת במשטרה היה נרצח.

נהיר כי אין בטענת הנאשם כי לא ידע שהטלפון נגנב כדי להסביר מדוע לפיכך שיקר אודות מועד רכישתו.

כך גם לא הובהר מדוע האימרה כי רכש את הטלפון 3-4 חודשים לפני המעצר אינה מסבכת אותו עם מוכר הטלפון ומדוע, אם חשש מפני אותו מוכר, לא טען כגרסתו בפניי - כי רכש את הטלפונים שבוע קודם למעצרו, מבלי לציין את פרטי אותו מוכר לכאורי. הנאשם הסתפק בעדותו בסוגיה זו באמירות כלליות ועמומות, אשר לא שכנעוני באמינותן.

כאמור, בהתאם לפסיקה החזקה התכופה הינה בגדר הנחה בלבד, אשר יכולה להיסתר (ר' ע"פ 117/81, **בן חמו ואחרים נגד מדינת ישראל**, פ"ד ל"ו (3)). ואולם הנאשם לא סיפק כל הסבר מפורט וקונקרטי באשר לדרך בה הגיעו לידיו שני הטלפונים ובעיקר הטלפון הגנוב, וכך גם לא סיפק הסבר כלשהו לכך שהסים שברשותו הוכנס לטלפון הגנוב שעות ספורות לאחר הגניבה, ואין חולק כי שיקר בגרסתו במשטרה באשר למועד קבלת הטלפון הגנוב לידיו.

לא זאת אף זאת, טענת הנאשם כי הטלפון הגיע לידיו שבוע בלבד לפני מעצרו לא נטענה אף שהחוקר הבהיר לנאשם כי גרסתו באשר למועד קבלת הטלפון שקרית, והיא לא נטענה גם במענה לכתב האישום, אלא בעדותו בפניי בלבד.

בהתאם להלכה - "**בהערכת גרסה כבושה, מתחייבת זהירות מיוחדת, ומשקלה של גרסה כזו הינו מועט כל עוד לא ניתן הסבר סביר לכבישה**" (ענין קייס המצוין לעיל, ור' גם ע"פ 395/06 **חליסטוב נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 16.11.06 (פורסם בנבו)).

לא למותר לציין כי בע"פ 6813/16, **אלי נחמני נגד מדינת ישראל**, ניתן ביום 17.09.18 (פורסם בנבו), נקבע כי המועד הקובע להגדרת יריעת המחלוקת הוא בעת מענה הנאשם לכתב האישום. הנאשם לא מסר בעת המענה כי הטלפונים שנתפסו בידו נרכשו כשבוע לפני מועד מעצרו, ולראשונה מסר את גרסתו כי הטלפונים לא היו מצויים בחזקתו מזה 4 חודשים כפי שטען במשטרה, אלא כשבוע בלבד טרם מעצרו, במסגרת פרשת ההגנה.

מכלול הנסיבות והראיות המתואר אינו מאפשר ליתן אמון בגרסתו הכבושה של הנאשם, אשר לא ניתן טעם משכנע לכבישתה, ולפיכך לא עורר הנאשם ספק לגבי החזקה, והיא מתקיימת בענייננו.

4. **אדן נוסף המבסס את הראיות כנגד הנאשם הינו איכון הנאשם בסמוך לזירת הגניבה במועד האירוע.**

עסקינן באיכון אשר התברר למשטרה בדיעבד, שכן במועד האירוע לא היה ידוע באיזה מספר טלפון אוזח הנאשם. ואולם הנאשם הוא שאישר, גם בעת חקירתו בפניי, כי הוא אוזח בטלפון 050-2563824 (להלן: "טלפון" או "סים" 824).

רוני אברהמי, מהנדס תקשורת ואלקטרוניקה, ערך את חוות הדעת בסוגיית האיכון (ת/5).

חוות הדעת ניתנה על סמך הצו ת/6, במסגרתו התבקש מידע אודות שיחות יוצאות ונכנסות ואיכון בסיס 824.

המהנדס ציין בחוות הדעת כי בחן את רשומות השיחה של המנוי הרלוונטי, התאים בין לבין המיקום הגיאוגרפי של אתרי הרדיו ונתונים טכניים נוספים, וכי הטבלאות המצורפות לחוות הדעת מציינות את האזור בו אכן המנוי בעת קבלת או הוצאת שיחות.

לענייננו, עמוד 8 בחוות הדעת מלמד כי ביום 23.09.2019 בשעה 01:10, אכן הטלפון בצומת גנים בפ"ת, בשעה 02:06 אכן הטלפון בניסיון חיוג באזור שטמפפר 125, ובאותו מקום אכן גם בשעה 02:50. המפה שצורפה לעמוד 8 מלמדת על הרחובות אותם מכסה אתר צומת גנים, כאשר באופן מפורש נבדקה הכתובת יוסף ספיר 1 (כתובת הדירה טרם תיקון כתב האישום), והובהר כי מדובר במרחק אווירי של כ-1,460 מטר, וכי המנוי אכן באתר ובסקטור המכסה את הכתובת האמורה.

עמוד 10 בחוות הדעת מלמד כי המנוי אכן באתר שטמפפר 125 המכסה ודומיננטי בכתובת האמורה, ממנה הוא מרוחק כ-520 מטר. עוד צורפו לחוות הדעת תוצאות נסיעת מבחן שבוצעה עבור האתרים האמורים, לצד מסמכים נוספים. הובהר כי שני האתרים הם אתרים שכנים, יש ביניהם איזורי חפיפה, וכי מנוי המאותר באתר לגביו נכתב כי הוא האתר המכסה והדומיננטי, בסבירות הגבוהה ביותר יאוותר בסקטור זה. קיימת סבירות נמוכה ביותר שאם אותר במקום, הוא יקבל או יוציא שיחה בסקטור אחר. עוד צוין בחוות הדעת כי בהתאם למערכות המחשוב, בתקופה הרלוונטית לא תועדו עומסים או תקלות ברשת באתרים אלו, וכי רשומות השיחה שהופקו ממערכת המחשב של חברת פלאפון, הופקו ללא שנעשה בהן כל שינוי וללא מעורבות גורם כלשהו, שכן מדובר בתהליך אוטומטי לחלוטין. כן צוין כי מערכת התכנון תואמת את הכיסוי ואת מיקומי האתרים הרלוונטיים.

יודגש כי בעדותו בפניי ציין העד כימרכז בקרת הרשת מבקר את הרשת 24 שעות ביממה, ומתעד בעיות ברשת ובאתרים.

ההבהרה שצורפה לחוות הדעת עניינה בדיוק כתובת הדירה - ספיר 34, בהתאם לתיקון כתב האישום אשר צוין בראשית הדברים. מההבהרה עולה כי מבדיקה חוזרת נלמד שהסקטורים הרלוונטיים מכסים גם כתובת זו, וכי המרחק האווירי בין שטמפפר 125 לכתובת המעודכנת הוא 200 מטר בקירוב, לעומת 520 מטר שנבדקו בהתייחס לכתובת המקורית, וכי המרחק האווירי בין הכתובת המדויקת לאתר צומת גנים הוא 1,140 מטר לעומת 1,460 אשר צוינו בחוות הדעת המקורית.

הובהר כי מאחר שהכתובת הרלוונטית קרובה יותר לאתרים, הרי שמסקנות חוות הדעת אך מתחזקות. כן צורפה מפה המתייחסת לאתרים האמורים, ולכתובת המדויקת.

העד העיד בפניי, ויאמר בראשית הדברים כי הוא הרשים אותי במקצועיותו ובעבודתו היסודית. הוא העיד כי הוכשר במעבדות תקשורת בארץ ובחו"ל והוסמך בתחום הסלולרי, עוסק בתחום גם במערכות הצבאיות כאיש

מילואים, ובכלל זה משמש כעד מומחה בבתי משפט מטעם חברות התקשורת וספקי התקשורת בישראל, לבקשת משטרת ישראל (ר' גם האמור בת/5 באשר לניסיונו, ובכלל הקמת רשתות סלולריות בארץ ובעולם, הובלת מהנדסי מערכות תקשורת, ועוד).

העד הבהיר כי כל רשתות התקשורת בארץ פועלות על בסיס טכנולוגיה וסטנדרטים בינ"ל, והפלט המתקבל מוגדר כסטנדרט בהתאם לצורך השיפוט.

הוא ציין כי הנתונים הנאספים ברשת רבים, ורובם אינם רלוונטיים לבית המשפט. בחברות השונות נאגרים קבצים ומידע הנשלחים למערכות המידע, שם מבוצע עיבוד הנתונים, ובהמשך נשמרים כלל הנתונים ב-Data warehouse. מרגע הגלישה נערך הרישום באופן מיידי בזמן אמת לגבי כל פעולה רשתית, ממערכות שונות ברשת, ובהתקבל צו בית המשפט מתבצע סינון של המידע שהתבקש מתוך כלל המידע הקיים ברשת, בהתאם לדרישות הצו.

אשר להגנת המידע, הובהר כי כל המידע מוגן ומוצפן, בהתאם לסטנדרטים בינ"ל ובהתאם לחוקי הגנת המידע והגנת הפרטיות, כי מחלקת הביטחון היא שמפיקה את הפלטים, והוא מוודא שהדבר נעשה בצורה אוטומטית ללא עריכה, וכי אחוז הטעויות אפסי בהתחשב בכמות העצומה של הנתונים העוברת ברשתות.

העד הסביר כי אתר סלולרי מורכב ממספר סקטורים, כאשר לכל סקטור אנטנה המשדרת לכיוון מסוים, ומכאן שניתן לתאר את האזור בו אוכן המנוי בצורה מדויקת, לרבות הרחובות והשטחים המכוסים ע"י אותו סקטור ספציפי. הוא היפנה לע' 9-10 בחוות הדעת, תוך הסבר לגבי הכיסוי של האתרים בהם אוכן המנוי, כיוון האתר, סקטור וזווית, גובהו, ועוד, בהבהירו כי המנוי שנבדק בתיק זה אותר בסקטורים הדומיננטיים.

העד צירף לחוות הדעת מפות כיסוי המופקות ע"י מערכות המידע של חברת פלאפון. בשקלול שכבות טופוגרפיות, שכבת מבנים ונתונים נוספים, מלמדות המפות איזה סקטור הוא הדומיננטי. הוא הסביר כי אין המדובר בקביעת דומיננטיות על בסיס מרחק בלבד, אלא תוך ניתוח טופוגרפי ספציפי לכל אתר, וברזולוציה של כל אחד מהפיקסלים שעל המפה. הוא היפנה באופן ספציפי למפות 12 ו-14, המתייחסות לאתרים כפר גנים/צומת גנים ושטמפפר, המפות המדויקות ביותר שניתן לקבל, והמלמדות על הכיסוי הדומיננטי של אתרים אלו.

כן הוסיף לחוות הדעת נסיעות מבחן של מהנדסי חברת פלאפון, שבוצעו עבור אתרים אלו, בהסבירו כי גם בנסיעות אלו ניתן לראות את הכיסוי של אותם האתרים (עמוד 13 ו-15 לחוות הדעת). העד הסביר כי אמנם לא הוא שערך את נסיעות המבחן, ואולם עסקין בנסיעות שאינן מבוצעות למטרת תיק זה, אלא כחלק ממהלך העבודה של החברה, כדי לבחון אילו רחובות מכסה כל אתר, והאם קליטת האות תקינה ומאפשרת תקשורת סלולרית טובה.

בחקירה נגדית הבהיר בסוגיה זו כי נסיעות המבחן אך מחזקות את המסקנה בדבר כיסוי האתרים בהם אוכן

המנוי, ונועדו להמחשת הכיסוי באותו אזור. כן העיד שנסיעות המבחן מבוצעות על ידי חברת פלאפון תוך שימוש בכלים הטובים ביותר המיועדים לנסיעת מבחן, שעה שמכשיר בדיקה פרטי הוא מדויק פחות. העד השיב כי בנסיעת מבחן לא ניתן לראות את האנטנות, וכי חוות הדעת מושתתת על בסיס הנתונים, בו מצויינים מיקומי האנטנות והסקטורים. עוד הבהיר, כי האנטנות גדולות וכבדות, ולפיכך אינן זזות באופן מקרי. הוא הדגיש כי ניתן היה לערוך את חוות הדעת גם ללא התייחסות לנסיעות המבחן, ולפיכך שאלות ההגנה בדבר מועד ביצוע נסיעות המבחן אינן מעלות או מורידות מאיכות ומאמינות חוות הדעת.

אשר לאיכון הטלפון של הנאשם סמוך לזירת האירוע, הסביר כי בהתאם לפלט, האתרים בהם אוכן המנוי מצויים בתוך פ"ת, באזורים אורבניים צפופים, ומפות 12 ו-14 מלמדות כי האתר שטמפפר הוא הקרוב ביותר לכתובת יוסף ספיר 34. מנוי שיימצא באזור ה"חם" של הסקטור, שהוא רחוב יוסף ספיר לרבות בנין 34, בסבירות הגבוהה ביותר יאוכן בסקטור זה. ואכן, המנוי אוכן באותו אתר וסקטור ביום האירוע, הן ב- 02:06 והן ב-02:50.

העד הבהיר כי מאחר שמדובר באיכונים באזור אורבני, דיוק המפות גבוה יותר נוכח ריבוי אתרים, שעה שבאזור שאינו אורבני, כאשר האתרים מרוחקים זה מזה, קביעת המיקום אינה מדויקת.

בהתאמה, הסביר כי האתר האפקטיבי לקליטת שיחה אינו נקבע על סמך מרחק האתר מהמחייג, אלא על סמך נתונים נוספים, ובהם צפיפות האנטנות במרחב העירוני ונתונים פיזיקליים שונים. בהתבסס על הנתונים השונים, לאחר שטמפפר 125 טווח קטן יחסית, והוא קולט באופן מובהק שיחות מרח' ספיר 34, ולכן מנוי שיימצא שם, הסבירות הגבוהה ביותר שיאוכן על סקטור זה, לעומת מנוי המתגורר ק"מ וחצי משם, אשר יאוכן באתרים אחרים.

ב"כ הנאשם חקר את העד אודות אפשרות האיכון כאשר לא מתבצעת שיחה אלא מתבצעת גלישה או נשלחים מסרונים. העד אישר כי גם גלישה סלולרית נעשית דרך האתרים ולכן ניתן לאכנה, ואולם הדבר לא מתבקש ככלל בצווי בתי המשפט.

הוא הבהיר כי כל פעולה רשתית מתועדת, ואולם לא כל פעולה גם נשמרת, וכי בסוגיות אלו פועלות החברות בהתאם להנחיות המחוקק. כן הבהיר כי ניתן לבצע פעולות מסוימות בזמן אמת, שעה שבדיעבד חלק מהעובדות לא ניתן להפיק.

העד אישר כי בכותרות חוות הדעת נפלה שגגה, שכן צוין בהן מנוי, צו שיפוטי ומספר ת"פ שונים מנתוני התיק שבפניי, אולם בעמוד הפתיחה של חוות הדעת נכתבו מספר התיק ומספר צו בית המשפט הנכונים. העד הבהיר כי בכותרת המסמך עצמו, בעמוד 6 לחוות הדעת, בו למעשה מתחילה חוות הדעת באופן מהותי, צוינו מספר המנוי ומספר הצו הנכונים, וכי חוות הדעת עוסקת מהותית בפלט הנכון של המנוי לגביו ניתן הצו בתיק זה. הוא אף ציין כי הפלט עצמו נמצא עימו באולם בית המשפט והוא יכול להציגו - אך לא התבקש לעשות כן על ידי ב"כ הנאשם. העד הסביר כי חשוב לבחון את הפלט עצמו ולהיווכח שהאמור בחוות הדעת אכן מתייחס לפלט הרלוונטי, וכך עשה לדבריו - חוות הדעת מתייחסת לאיכונים מיום 23.09.19 בשעות הרלוונטיות, ולפלט של

המנוי הספציפי שהתבקש, ת/7 - אליו היפנה.

הוא הסביר בהקשר זה את תהליך העבודה, במסגרתו הוא מקבל שאלון מסודר, עם טבלה בה מצוין מה הוא מתבקש לבדוק, שעות ומועדים, ובהתאם לשאלון זה ולצו הוא פועל ומציג את הנתונים (ע' 53-55).

נוכח המכלול המתואר לעיל ולאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי ממקצועיותו ומהימנותו של העד, מקבלת אני את עדות המומחה לפיה נפלה שגגה אך בהעתקת כותרות חוות הדעת, ולא בגופה של חוות הדעת. קבלת טענת ההגנה לפיה מדובר בהעתקה מחוות דעת אחרת, משמעה כי לכאורה הייתה בפני המשטרה חוות דעת אחרת אשר לימדה על איכון טלפון שאינו של הנאשם בשעות הרלוונטיות לגניבה, וכי התביעה או העד החליטו מסיבות עלומות לא לעשות שימוש בחוות דעת זו ולטפול את האשמה דווקא על הנאשם שבפניי.

יצוין כי מחקירת העד עלה כי כחודשיים טרם עדותו עדכן את המאשימה כי פנה אליו מומחה אשר פונה אליו לעיתים קרובות בבקשות לעזרה בהכנת חוות דעת מטעם ההגנה, והעד נוהג לסייע לו בקבלת הנתונים הטכניים. ב"כ הנאשם טען כי לא נעשתה פנייה למומחה מטעם ההגנה, וניסה להתבסס על הפנייה האמורה לחיזוק טענתו בדבר בלבול בנתוני הצווים. ואולם המומחה עמד על כך שחוות הדעת נסמכת על הפלט הנכון, ולאחר שהתרשמתי ממקצועיותו ומהימנותו באופן בלתי אמצעי, באתי לכלל מסקנה כאמור כי ההשערה כי חוות הדעת שגויה, אין בה ממש.

המומחה ציין שוב בפניי ב"כ הנאשם כי הפלט מצוי ברשותו והוא יכול להצביע בפניו על כך שהנתונים עליהם הסתמך אכן מצויים בפלט, ואולם ההגנה לא ביקשה לבחון את הפלט, חרף ההצעה החוזרת.

יטעם עוד, כי העד נשאל על ידי ב"כ הנאשם לגבי פעולות שבוצעו לכאורה בטלפון 567, ואולם הוא הבהיר כי התבקש לחוות דעתו לגבי מספר 824, ולפיכך לא קיבל את פלט 567, ועל מנת ליתן מענה מדויק הוא נדרש לחקור את הפלט, לבחון מי חייג למי, לאן משתייכים המנויים, ועוד.

התרשמתי כי העד היה מקצועי וזהיר. הוא סירב לאשר לשאלת ב"כ הנאשם כי ניסיונות חיוג שונים נעשו מאותו מקום בדיוק, והבהיר כי אינו יודע זאת, וכי אינו מנחש במסגרת עבודתו אלא חוקר את העובדות המדויקות אותן ניתן להסיק מהפליטים.

עם זאת, הבהיר בכל הנוגע לפלט אליו הופנה, בו אכן המנוי בכפר קאסם ביום 22.09.19 בשעה 20:53 ולמחרת היום בשעה 07:21, כי לא ניתן לדעת היכן היה המנוי בפרק הזמן שבין שני האיכונים, ודומה כי אין צורך בעדות מומחה כדי לקבוע כי לא ניתן להניח היכן היה מנוי בשעות שבין איכון לאיכון, בהן לא התבצעו שיחות (ר' 6/).

התרשמתי כאמור ממקצועיותו של העד בכלל, ובתיק זה בפרט. הוא שלט בכל פרט, והסביר כי אינו מקבל

נתונים כמובנים מאליהם, הוא בוחן שהנתונים תואמים למציאות, ובכלל זה בודק את מפות הכיסוי, את הגבהים והכיוונים של האנטנות, ואת טיב האתרים השכנים. כן הבהיר כי המרחקים המצוינים בחוות הדעת נבדקו על ידו במערכת המיפוי של ישראל, מפ"י, המפות המעודכנות בכל הרשתות הסלולריות בישראל.

איני מוצאת ממש בטענות ההגנה לפיהן איסוף הנתונים עליהם התבסס המומחה נעשה על ידי אחר, שכן בהתאם לפסיקה, מומחה אינו צריך לאסוף את כל הנתונים עליהם הוא מסתמך בעצמו, ודי כי יתח את הנתונים שנאספו.

הפסיקה הכירה באפשרות לקבל ראיות איכון כראיות להוכחת האשם (ראה ע"פ 10049/08 **ראתב אבו עזא נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 23.8.12 (פורסם בנבו) וע"פ 9338/08 **אלעוקה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 29.6.10 (פורסם בנבו)).

עוד ייאמר, כי במסגרת ת/7 הוגשו רשומות מוסדיות, מכוח סעיף 36 (א) בפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א 1971, וההגנה לא כפרה בתקפותן.

נוכח המכלול המתואר לעיל נתתי אמון מלא בעדות המומחה. בעדותו הוברר כי טלפון 824 אוכן בשעה 01:10 בצומת גנים בפ"ת, כקילומטר מכתובת הדירה, וכן בשעות 2:06 ו-2:50 באתר שטמפפר, כ-200 מטר מאותה כתובת. לא למותר לציין כי הנאשם אישר כי הטלפון האמור שייך לו, ובאחת מגרסאותיו אף טען כי טלפון זה היה ברשותו כבר בעת החיפוש בסופר ביום 25.9.19, קרי יומיים לאחר הפריצה (ע' 83 ש' 20). בנסיבות אלו הוכח כי הטלפון הנייד אותו אחז הנאשם, אוכן בסמוך למקום הפריצה, וכי הנאשם שהה באזור לכל הפחות שעה וארבעים.

5. **לצד הראיות העיקריות, שעניינן בחזקה התכופה ובאיכון הנאשם בסמוך לזירת האירוע, ראיות נוספות תומכות במסקנה המפלילה. כך, דו"ח תובנות מחקרי תקשורת (ת/14), מלמד כי מנוי 567 הוכנס כאמור לטלפון הגנוב ביום ההתפרצות בשעה 07:21 ועד ליום 03.10.2019, וכי מנוי 824, המספר הנוסף אשר נתפס ברשות הנאשם, נמצא על הטלפון הגנוב מיום 04.10 ועד 07.10.**

קרי, שני המספרים אשר הופעלו על הטלפון הגנוב ממועד הגניבה, הם מספרים השייכים לנאשם, ומכאן שקיים רצף בהחזקת הטלפון הגנוב ממועד הגניבה ועד למעצר הנאשם - כעבור כשבועיים.

6. **חיזוק נוסף מצוי בעובדה ששני המספרים שלעיל אוכנו בעיקר בכפר-קאסם - מקום מגוריו של הנאשם, בניר-אליה ובפתח-תקווה - מקום עבודתו.**

7. עוד **חיזוק מצוי בשקרי הנאשם**. לעיל צוינו שקרי הנאשם בהם הודה בפניי, בכל הנוגע למועד קבלת הטלפון הגנוב לידי. כן מצאתי את גרסתו לא אמינה גם בסוגיות נוספות, ובכללן ההסבר המגומגם והבלתי אמין אותו נתן משנשאל מדוע הוא אוחז בשני טלפונים ובשני מספרים שונים.

בהתאם לפסיקה, כאשר שקרי הנאשם הם מהותיים ויורדים לשורש העניין, ולא ניתן להם הסבר מספק, ניתן לראותם כראייה עצמאית המהווה חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה (ראה ע"פ 420/09 בעניין **פלוני נגד מדינת ישראל**, ניתן ביום 23.11.09 (פורסם בנבו)). בנסיבות אלו, מחזקים שקריו של הנאשם את הראיות.

למען הסר ספק אציין, נוכח טענות הצדדים בדבר אמרת הנאשם במשטרה כי ייתכן ששהה בפ"ת ביום האירוע בשל אשפוז אמו בבית חולים, הגם שאמו אושפזה שעות לאחר ההתפרצות, כי מצאתי שלא לזקוף עובדה זו לחובת הנאשם. כך, לאור האפשרות כי משנחקר כשבועיים לאחר האירוע, טעה במועד אשפוזו של אמו. עם זאת, נותרה משכך ללא מענה השאלה מדוע נמצא בפ"ת בשעות לילה מאוחרות.

8. ההגנה טענה למחדלי חקירה שונים, בהם אדון להלן.

ראשית, נטען כי לא צולמו המקומות מהם נגנב הרכוש (ר' חקירתו הנגדית של חוקר הזירה, רס"ר **דוד רמות**). העד הבהיר בהקשר זה כי התמקד בשיטת הביצוע ולא בתיעוד המקומות בדירה מהם נגנבו החפצים. עם זאת, העיד כי פיזר אבקה לשם איתור ט.א., ולא מצא טביעות שכאלו.

כן העיד העד כי לא איתר סימני פריצה, הגם שחשד שהכניסה נעשתה כמתואר בכתב האישום.

עוד העיד, כי צילם טביעת נעל שכן חיפש את הראיה הטובה ביותר (ר' ת/16), והתרשם כי העקבה אותה צילם היא העקבה שאפשר היה להפיק ממנה את מירב הפרטים במעבדה. לצד זאת העד הבהיר כי אינו יכול לדעת אם אכן מדובר בטביעת נעלו של מי שנכנס לדירה (דברים דומים העיד בהקשר זה גם השוטר **שורק**).

אין חולק כי אורך העקבה שצולם הוא כ-32 ס"מ, שעה שמדידת הנאשם באולם בית המשפט לימדה כי אורך כף רגלו ללא נעל הוא 24.5 ס"מ בלבד.

נוכח דברים אלו טוענת ההגנה כי טביעת העקבה אינה עקבת הנאשם.

ואולם בכך אין כדי ללמד דבר - העדים העידו כי ניתן להיכנס אל הדירה באופן המתואר, וכי למעשה שיטת הביצוע המתוארת בכתב האישום משוערת בלבד. אף אם אצא מנקודת הנחה כי הגנב נכנס אל הדירה בדרך שתוארה בכתב האישום, הרי שבעובדה שנמצאה בחצר מתחת לדירה, חצר השייכת לבנין דירות ובה מטבע הדברים פוסעים אנשים רבים, עקבה כלשהי, אין בכך כדי ללמד כי עסקינן בהכרח בעקבת הגנב. עסקינן בהשערה בלבד, ולפיכך אין בעובדה שהעקבה אינה מתאימה לנאשם כדי ללמד דבר על זהות הגנב.

טענה נוספת עניינה בשעה המדויקת בה נגבתה עדות המודיעה (ת/1), או בשאלה האם ומדוע השוטר או המודיעה ניסו להתקשר אל הטלפון הגנוב, ואף בה לא מצאתי ממש.

ניתן להניח כי נעשה ניסיון לבדוק האם הגנב משיב לשיחה, ומשהעידו העדים כי בפועל לא התקיימה שיחה עם

הגנב, איני מוצאת משמעות לעובדה כי נעשה ניסיון שכזה.

כך גם לא מצאתי ממש בעובדה שהמשטרה בדקה אדם בשם חסן כחשוד במעורבות באירוע, ביום האירוע, על פי הכוונה מודיעינית (ר' ת/18). השוטר שורק העיד באשר לכיבוי מצלמת הגוף במהלך תשאול אותו חסן, כי השימוש במצלמות היה חדש באותה עת, וכי כיום השוטרים מכריזים בעת שהם מכבים את המצלמה. באותה עת לא פעלו כך והוא מניח שמצלמת הגוף הפסיקה לצלם מאחר שהחל בגביית עדות.

בהתאם לפסיקה, לא נדרשות ראיות מקסימליות לשם הרשעת נאשמים, ודי כי הוצגו ראיות ברף הנדרש בפלילים (ר' ע"פ 9908/04 **נסראלדין נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 31.7.06 (פורסם בנבו)). כך גם נפסק כי אין במחדלי חקירה כשלעצמם, ואיני קובעת כי קיימים מחדלים בתיק זה, כדי להביא לזיכוי נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראיתית מספקת להוכחת האשמה (ר' בסוגיה זו את האמור בע"פ 4039/19 **נחמני נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 17.3.21 (פורסם בנבו), באשר למקומן של הטענות בדבר פגמים בהליך אל מול היש הראיית.

סיכום ומסקנות

9. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות המפורט לעיל מצאתי כי הוכחה אשמת הנאשם במיוחד לו. הקביעה כי הנאשם הוא שביצע את העבירות בהן הואשם מושתתת על מספר אדנים נפרדים ובלתי תלויים זה בזה - עיקרה בחזקה התכופה המלמדת כי כרטיס הסיים של הנאשם הוכנס לטלפון הנייד שנגנב, שעות ספורות בלבד לאחר הגניבה.

תמיכה במסקנה המרשיעה מצויה בחוו"ד האיכון, המלמדת כי הנאשם אוכן כ-200 מטר וכק"מ ממקום הפריצה בפרק זמן של כשעתיים, באישון ליל, מבלי שניתן לכך הסבר כלשהו על ידו.

ראיה נוספת המחזקת את המסקנה המרשיעה טמונה בעובדה כי בהמשך הוחלף כרטיס הסיים שהוכנס לטלפון הגנוב בכרטיס סים אחר, השייך אף הוא לנאשם.

שני כרטיסי הסיים האמורים נתפסו על הנאשם בעת שנעצר, יחד עם הטלפון הגנוב, ולמעשה הוכח כי מרגע הגניבה ועד תפיסת הנאשם היו על הטלפון הגנוב שני כרטיסי סים - אשר שניהם שייכים לו.

חיזוק נוסף טמון בשקרי הנאשם, לפיהם רכש את המכשיר הגנוב 4 חודשים טרם מעצרו, הגם שאין חולק כי אין אמת בדבר. הנאשם ניסה לתקן את גרסתו וטען בעדותו בפניי כי רכש את המכשיר הגנוב כשבוע בלבד לפני שנעצר, ואולם הוא לא הצליח ליתן הסבר משכנע מדוע שיקר בחקירתו ומדוע שינה גרסתו אך בשלב עדותו. כן טען הנאשם במשטרה כי רכש את שני הטלפונים שנתפסו ברשותו, ובכללם הטלפון הגנוב, בקלקיליה, גרסה אותה שינה בפניי, עת טען לראשונה כי רכש אותם בישראל, מבלי להרחיב.

חיזוקים נוספים מצויים בכך שאיכון שני הטלפונים מלמד כי מי שאוחז בהם נמצא בעיקר בכפר קאסם, מקום מגורי הנאשם, ובפתח תקווה, מקום עבודתו, ובעצם העובדה שנעשה שימוש בכרטיס האשראי שנגנב, שעות ספורות לאחר הגניבה, בכפר קאסם, עיר מגוריו של הנאשם. יצוין כי הנאשם אישר בחקירתו כי הוא מושך כסף מכספומט במקום מגוריו.

כמפורט לעיל, לא מצאתי כי בטענות בדבר מחדלי חקירה וחוסרים שונים יש כדי לפגום ביש הראייתי. כך גם איני מוצאת כי בטענה לפיה טלפון 567 אכן בכפר קאסם שעה שהנאשם נבדק על ידי השוטרים בפעם הראשונה בפתח תקווה, יש כדי לפגום באותו יש ראייתי. בעובדה שהנאשם אוחז במספר טלפונים אין כדי ללמד כי הוא נוטל אותם עימו בכל עת. לפיכך, אף אם טלפון 567 אכן בכפר קאסם ביום 25.09, בעת שהנאשם נבדק ע"י השוטרים בפ"ת, אין בכך כדי ללמד כי הטלפון אינו של הנאשם - שכן הנאשם עצמו כאמור אישר את העובדה כי הטלפון שייך לו.

כך גם איני מוצאת ממש בטענה כי השוטר רס"ב **גולן דהן** ציין בדו"ח כי אחד הטלפונים שנתפסו הוא בצבע אפור כהה הגם שהטלפון שחור, שכן בדיקת מספר הברזל מעידה כי מדובר בטלפון הגנוב ולא בטלפון אחר (ור' גם ת/15 תשאול בעל הדירה, אשר מסר שהטלפון שחור).

מעדויות השוטרים אשר עיכבו את הנאשם בסופר ביום 7.10.19, עולה כי הם הגיעו למקום על בסיס מידע, סיגינטי ככל הנראה, שטיבו לא הוברר. השוטרים העידו כי התבצעה שיחה למספר הטלפון של הנאשם, ולאחר שצפו בו עונה לשיחה, עיכבו אותו (ר' עדות **רפ"ק דורון אברג'ל**, קצין בילוש בעת האירוע ות/2, דו"ח פעולה אותו ערך).

ההגנה מבקשת להיבנות מכך שמדו"חות השוטרים עולה כי בעת העיכוב בסופר התעורר חשד כנגד שניים ולא כנגד הנאשם לבדו (ר' ת/8 אותו ערך **אלעד הורוביץ**), ואולם גם בכך אין כדי לשנות מהמסקנה המפלילה כנגד הנאשם שבפניי.

באותו ענין יצוין כי אין חולק שהנאשם נבדק בסופר בחשד לביצוע ההתפרצות והגניבה גם ב-25.9.19, ואולם באותו מועד לא נתפס הטלפון הגנוב והוא שוחרר (ר' נ/1, מזכר אותו ערך השוטר **רון כהן** ות/8 אותו ערך אלעד הורוביץ). הורוביץ, ר' צוות בילוש, 25 שנים במשטרה, העיד כי פרטי הנאשם הוצפו כחשוד פוטנציאלי הן ב-25.9 והן ב-7.10, והייתה לשוטרים אינדיקציה שהטלפון נמצא בשופרסל, אולם השוטרים לא ידעו מי אוחז בו, ועד שלא התברר כי הנאשם אכן אוחז בטלפונים לא היו השוטרים בטוחים כי הוא שביצע את העבירות.

יוטעם בהקשר זה, כי כבמקרים רבים, ייתכן שהמשטרה חשדה במספר חשודים. בסופו של דבר נאספו די ראיות כנגד הנאשם שבפניי ולפיכך אין בעובדה כי התעורר חשד גם כנגד אחר כדי לשנות מעוצמת הראיות בענייניו של הנאשם שבפניי, אשר עליו נתפסו שני הטלפונים המבססים את אשמתו.

כאמור בראשית הדברים, המארג הראייתי בתיק זה הוא מארג נסיבתי. בהתאם להלכה, לצורך הרשעה יש הכרח

כי המסקנה המפלילה תהא המסקנה ההגיונית היחידה העולה ממכלול הראיות, לאחר שבית המשפט בחן את מכלול הראיות ואת הסברי הנאשם במבחני ההיגיון וניסיון החיים. נפסק כי אין די בקיומה של מסקנה חלופית דחוקה או מופרכת כדי להקים ספק סביר.

כן נפסק (ענין חדאד שלעיל), כי על בית המשפט לבחון לא רק את גרסת הנאשם, בעת בחינת המסקנה החלופית המזכה.

בחינת המכלול הראייתי המתואר לעיל מביא למסקנה כי אין בנמצא מסקנה שאינה מפלילה.

בחנתי את השאלה האם ניתן לקבוע כרמיזת ההגנה כי הנאשם אחז ברכוש גנוב מבלי לבצע את העבירות המיוחסות לו, ואולם בהתחשב במכלול הנסיבות העובדתיות, במועד שחלף מאז ביצוע הגניבה ועד הכנסת הסיים לטלפון של הנאשם, באיכון הטלפון האחר של הנאשם בסמוך לביצוע הגניבה ועוד, נמצא כי טיעוני ההגנה אינם מקימים ספק במיוחס לנאשם.

משכך, מורשע הנאשם בעבירות בהן הואשם.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תשפ"א, 09 יוני 2021, במעמד הצדדים.